

Hồi 30

Ban Sư Khải Hoàn

Nhị thân vương sợ hãi lui binh ba chục dặm, chỉnh đốn hàng ngũ, cho quân sĩ ăn uống rồi bắt đi ngủ sớm để ngày mai đánh một trận phục thù. Nhưng tới quá canh hai, bỗng nghe pháo lệnh nổ rền, rồi hàng vạn Hán binh từ đâu ập tới, đi đầu là hoàng hậu Hán triều, cưỡi ngựa yên chỉ, tay cầm đại đao, thập phần đáng sợ.

Phiên binh rối loạn tan nát, Nhị thân vương hoảng hốt phóng lên ngựa chạy sang phía đông nhưng lại gặp Lý Quảng, chạy sang phía tây nhưng lại gặp Lý Năng, vội quay lại về phía bắc, quân lính ùn ùn chạy theo không còn lòng dạ nào chiến đấu.

Đêm đã khuya, Lý nguyên soái cho lệnh thu binh. Hán đế sai bày tiệc ăn mừng cho tới sáng, quân sĩ reo hò ca hát vang trời.

Cho quân sĩ nghỉ ngơi ba ngày, Hán đế truyền Lý nguyên soái ở lại giữ Nhậm môn quan, và tự mình cưỡi ngựa cùng hoàng hậu đi đầu, dẫn binh tới nước Phiên.

Quân đi như mây bay gió cuốn, ít ngày đã tới gần kinh đô Phiên quốc. Quan thủ thành hoảng sợ vào cấp báo, Phiên Vương cuống cuống không biết làm sao, bèn đem chém Vệ Luật, bung đầu Vệ Luật cùng bá quan văn võ ra ngoài cổng thành quỳ xin tội, rồi rước Hán đế và hoàng hậu vào triều bày yến tiệc và cùng các quan đại thần đứng hầu tiệc.

Hán đế và hoàng hậu hả dạ lắm, chỉ tiếc là Mao Diên thọ không còn sống nữa. Hôm sau, Phiên vương tự mặc áo tù, đi chân đất hướng dẫn Hán đế và Hoàng hậu tới cầu Bạch Dương để tế Chiêu Quân. Phiên vương cho biện lễ cực trọng hậu rồi quỳ trên cầu mà nói.

- Muôn tâu thánh thượng và nương nương, mọi sự là do gian thần Mao Diên Thọ bày ra, thần đã biết lỗi, chém đầu họ Mao rồi. Suốt mười sáu năm qua, thần cũng không dám vô lễ đụng tới ngọc thể của Chiêu Quân nương nương, xin thánh thượng và hoàng hậu nương nương tha mạng cho.

Nhìn dòng sông cuộn cuộn, Trại Chiêu Quân xót xa thù hận, muốn chém Phiên vương, nhưng từ trên đám mây ngũ sắc cao tít, Chiêu Quân hiện ra bảo:

- Thánh thượng và hiền muội ngự giá thân chinh trả thù cho thiếp là thiếp mãn nguyện lắm rồi. Mười sáu năm qua Phiên vương cư xử với thiếp rất lễ độ, vậy hãy tha cho Phiên vương.

Nói xong thì biến mất. Hán đế ứa nước mắt quý xuống vái theo. Trại Chiêu Quân từ lúc lớn lên chưa hề thấy mặt. chị, nay thấy được trong khoảnh khắc rồi thôi, trong lòng đau đớn lắm, cứ ôm mặt mà khóc. Hán đế phải an ủi hết lời.

Phiên vương được ân xá thì mừng lắm, rước Hán đế và hoàng hậu về triều, dọn tiệc linh đình, lại khao thưởng cho Hán binh. Sau cùng thì viết tờ biểu cam kết xung thân mãi mãi và tiến cống đều đặn.

Hôm sau, Hán đế và Trại Chiêu Quân tới thăm mộ Lý Lăng, tế lễ một hồi, rồi đại binh kéo về nam. Đi tới một ngọn núi bỗng thấy một con đười ươi to lớn dẫn hai đứa trẻ tới bên đường, rồi bỏ chạy vào núi. Binh tướng dẫn hai đứa bé, một trai một gái tới gặp Hán đế, thì biết đó là hai con của Tô Vũ, liền cho quần áo tử tế, sai đem theo về nước.

Về tới kinh đô, Hán đế phong thưởng cho các tướng và quân sĩ hữu công, truyền cho dân gian mở hội ăn mừng trong một tháng liền. Từ đó trung nguyên lại thanh bình như xưa.

Năm sau thì hoàng hậu Trại Chiêu Quân hạ sinh một thái tử, Hán đế mừng rỡ vô cùng, làm lễ tạ Ôn trời đất và tới lăng miếu tạ Ôn các bậc tiên đế.

Thái tử càng lớn càng thông minh, được học tập văn võ toàn tài, và ít năm sau thì lên nối ngôi trời.

HẾT